

de kirkelige Love mulig maatte være at fremme, aldrig falde paa den Tanke, at den høitærede Minister ikke vilde indbringe den omhandlede Sag paany for Rigsdagen. Det er jo bekendt, at det af Kirkekommissionens store Flertal, hvoriblandt den høitærede Minister fandtes, blev udtalt, at navnlig Lønningsloven for de geistlige Embedsmænd og Loven om Menighedernes Delagtighed i Præsteembedernes Besættelse maatte være gennemførte i Rigsdagen, før man endelig kunde komme til det, som saa Mange helst vilde, nemlig selve Kirkeordningen. Det maatte derfor synes noget forunderligt, at den høitærede Minister, efter at have gjort et Forsøg derpaa i forrige Rigsdagssession, saa nu taar giver tabt, og jeg for min Del har anset det som en Feil fra den høitærede Kirke-ministers Side, at han ikke selv har indbragt disse Sager i Folkethinget, hvor de standsede sidst. Jeg er i Modsetning til den høitærede Minister af den Overbevisning, at Sagen i Folkethinget da vilde have faaet en anden Skikkelse, end den nu har. Vel kan det jo synes, at der endda ikke er saa Meget forgjort, selv om saa var, men mig forekommer det rigtignok, at den Mening, som upaatvileligt er tilstede i Folkethinget, ikke er traadt frem, netop paa Grund af, at Forslaget var privat, hvorimod den efter min Mening paa ingen Maade vilde have holdt sig tilbage, dersom det havde været Regjeringsens. — Men hvorom Alting er, saa er Sagen jo nu den, at Lovforslaget kommer herind fra Folkethinget i den mest afvigende Skikkelse fra det, som den høitærede Minister og det høie Things Flertal finde rigtigt, og nu skal der jo her gøres et Forsøg paa, hvorledes Sagen skal tages; og uagtet jeg ikke er enig i, hvad der tidligere her i Thingset er foregaaet, vil jeg ingenlunde tilbageholde den Udtalelse, at jeg for mit Vedkommende skal være villig til strax at indtage det Standpunkt, som Landsthinget indtog ved sin sidste Botering; jeg vil være villig til uden nogen Omvei at gaa lige bestemt dertil. Den mellemliggende Tid, siden Rigsdagen sidst sluttedes, er ikke saa lang, at jeg vilde kunne være med til at sige, at hvad jeg da fandt rigtigt, finder jeg nu utvigtigt. Det vil jeg ikke, skjøndt

jeg dengang ved min Stemmegivning afveg fra, hvad jeg personlig egentlig helst vilde have haft, at der skulde staa i Loven; thi jeg indser fuldkommen, at, naar denne Sag skal gennemføres, maa det ske derved, at Enhver gør de Indrømmelser, som han paa nogen mulig Maade kan finde sig i at gøre. Paa den anden Side indser jeg tilfulde, at den Indrømmelse, som Landsthinget gjorde, er saa litle ligeoverfor Folkethingets Anskuelse, at, skal der tænkes paa en Gjennemførelse af den Slags Love, da nytter det slet ikke, at Landsthinget stiller sig anderledes, end det gjorde sidst, og jeg haaber derfor, at ogsaa de Medlemmer af Landsthinget, som muligvis synes, at Landsthinget sidst gif temmelig vidt i Indrømmelser, ville finde det rigtigst, at Landsthinget nu uden videre indtager den selvsamme Stilling. — Jeg skal efter denne Antydning af den Stilling, som jeg vil indtage til Sagen, ikke komme ind paa at omlale det nu foreliggende Lovforslag, og hvad dermed staar i Forbindelse. Sagen har jo været paa Bane saa mangfoldige Gange, at der ikke kan være nogen særdeles Anledning til at forlænge Diskussionen.

Madvig: Hvis jeg ikke havde forlangt Ordet, før jeg havde hørt den ærede sidste Landsthingsmand (Rasmussen) tale, vilde jeg maasse ikke have forlangt det, idet jeg væsentlig vilde tale i samme Retning som den ærede Landsthingsmand; men det kan dog maasse, da den ærede Landsthingsmand og jeg staa paa et forskjelligt Standpunkt i denne Sag, være ret godt, at den samme Betragtningssmaade af, hvad vi nu have at gøre, fremkommer fra begge Sider. Jeg tror, det er ganske rigtigt, hvad den ærede Landsthingsmand sagde, at vi nu saa hurtigt som muligt bør indtage det Standpunkt, hvorpaa Landsthinget stod sidst, da det forrige Gang behandlede denne Sag, og at det vilde være unyttigt, om vi nu spildte Tid og Kræfter og maasse irriterede Sindene ved en Forhandling af Sagens Realitet. — Den ærede Minister sagde, at der denne Gang var Tid til, at Sagen kunde komme igennem alle de forskjellige Stadier, den skal gennemgaa, hvad der ikke var Tid til forrige Gang, men for at det skal blive saa, maa vi ogsaa tage